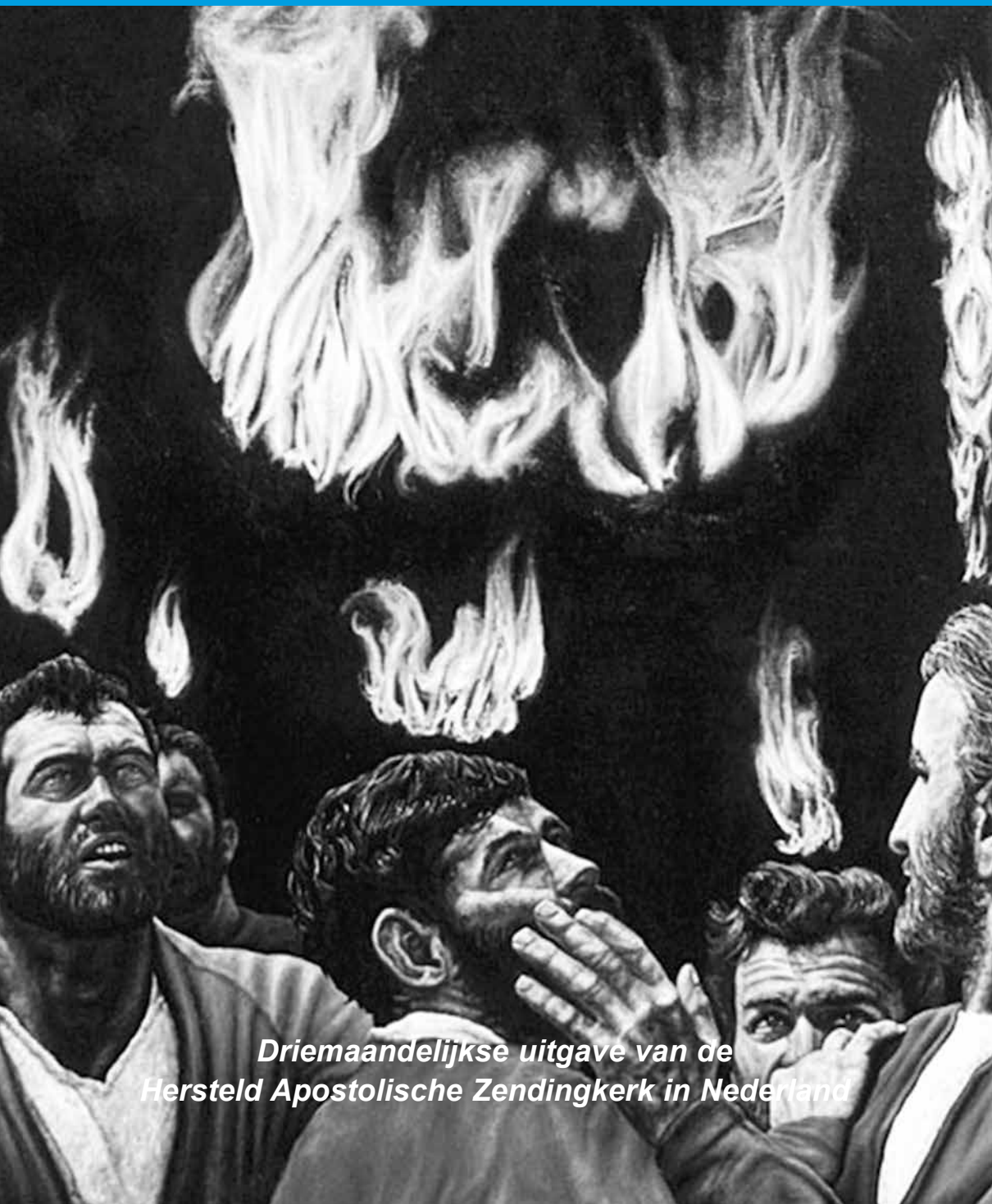

de STEM van de LAATSTE BAZUIN

40^e jaargang nr. 57, zomer 2014

*Driemaandelijke uitgave van de
Hersteld Apostolische Zendingkerk in Nederland*

Smeeklied

van de bruidsgemeente om de wederkomst van de Here Jezus

*Heer, hoe lang reeds heeft uw bruid,
Op uw toekomst moeten wachten,
O, aanschouw haar biddend smachten
Voer haar nu d' ellende uit.*

*Merk toch op haar smeekstem, Heer,
Keer, o keer dan weldra weer.
Schone morgen, lofgeschal!
Zal dan klinken op deez' aarde
Als in glans en Hemelwaarde
Jezus wederkomen zal*

*Vind uw liefd' ons dan bereid
Naar die waarde U te ontvangen,
Wijl gij kent ons zielsverlangen
Naar de eeuwige heerlijkheid.
Ja, Uw bruid zucht naar die eer,
Eén te zijn met u, o Heer.*

wed. J. Roosenkrans-de Vroom
(jaren 1900 – 1930).

Rectificatie en toevoeging Jaaroverzicht 2013

Amsterdam

Heilige Waterdoop:

8 december 2013

Maxine Alyssa van der Klauw
(23 jaar)

Overleden:

6 december 2013

Wilhelmus Antonius Olijkan
(88 jaar)

COLOFON

Uitgeverij 'De Kandelaar'
Herenweg 7 bis
3513 CA Utrecht
Telefoon: 030 230 07 44
www.uitgeverijdekandelaar.nl

Redactie:

Hogerbeetsstraat 32
2242 TR Wassenaar
www.hazknederland.org
a.w.b@casema.nl
Telefoon: 030-603 28 98

Abonnementen worden gratis verstrekt.

Opgave 023-5285561
of via e-mail:
info@uitgeverijdekandelaar.nl
Overname van artikelen alleen
met toestemming, ongewijzigd
en met bronvermelding.

Redactie:

A.W. Berkhof

Hoofdredactie: H.F. Rijnders

Productie en lay-out:

theologische uitgeverij
NARRATIO
Postbus 1006
4200 CA Gorinchem

ISSN: 1568 - 3419

Bij de voorplaat:
Tongen als van vuur.

Pinksteren 2014

De uitstorting van de H. Geest, die zoveel genade, waarheid en wijsheid aanbracht, wordt door mensen op zo vele manieren te kort gedaan. De grootheid van de Almachtige God, Jahwe, en het onvolprezen verlossingwerk der verzoening van Christus, wordt algemeen erkend. Maar de werking van de H. Geest wordt vergeleken met en gebruikt door wat mensen doen. Soms wordt het uitgelegd dat het spreken van de voorgangers in het preken een uiting van de H. Geest in de vorm van profeteren is. Dit is in strijd met wat de Bijbel leert, want daarin komen we aanwijzingen tegen waarmee het profeteren gepaard moet gaan. Jeremia probeert het onder woorden te brengen in Jr.23:9: 'Over de Profeten. Mijn hart is in mijn binnenste gebroken, al mijn beenderen sidderen; ik ben als een beschonken man, als iemand wie de wijn naar het hoofd gestegen is, om de HERE en om zijn heilige woorden.'

Jeremia moet de oordelen uitspreken, die de HEERE hem geeft uit spreken over de profeten en huichelaars, die zich niet naar de wil van de HEERE gedragen. Jeremia zelf wordt dus op de bovenstaande wijze gedreven om Gods Woorden uit spreken, door de H. Geest. Jeremia zelf zal wel geweten hebben van de onzuivere praktijken, maar hij had niet de bevoegdheid daar een oordeel over uit te spreken. Dat doet de HEERE Zelf door de mond van een knecht, die de woorden

door de kracht van de H. Geest (de Roeach) uit moet spreken. Zijn hart voelt als in zijn binnenste gebroken. Dat geeft de ongewone situatie aan, evenals dat zijn beenderen zich bewegen als een dronken man. Maar gebeurt dit niet evenzo bij de uitstorting van de H. Geest, nadat de Geest 400 jaar gezweven had? 'Zij ontzetten zich allen, en werden twijfelmoedig, zeggende, de een tegen de ander: Wat wil toch dit zijn? En anderen, spottende, zeiden: Zij zijn vol zoete wijn' (Hd.2:12,13). Nee, bij alles blijkt dat de uiting van de H. Geest niet vergeleken kan worden met het spreken van mensen vanuit hun eigen gedachten of dat men geïnspireerd wordt door de Geest.

Anders

De werking van de H. Geest is anders dan mensen laten zien of horen. De woorden komen niet voort uit wereldse kennis of wijsheid. Het zijn woorden met een

hemels gehalte, vol van waarheid, omdat het woorden zijn die genomen zijn uit de Vader en de Zoon, Die boven alle menselijke wijsheid verheven zijn. Jh.16:13-15 leert: 'doch wanneer Hij komt, de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarheid; want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen. Al wat de Vader heeft, is het mijne; daarom zeide Ik: Hij neemt uit het mijne en zal het u verkondigen.' De H. Geest heeft geen menselijke inslag, Hij is niet van menselijke oorsprong, maar is van de HEERE gezonden om de mensen te leren Gods Woord te verstaan. Hoe moeilijk is het vaak niet met ons menselijk verstand de gelijkenissen te verstaan. Hoe vaak is het onmogelijk om de schaduwbeelden van het O. Testament om te zetten naar het N. Testament. En dit terwijl de Bijbel ons toch leert dat vele zaken van het Oude in het Nieuwe Testament vervuld worden. Want vele zaken zijn ons als voorbeeld gegeven in het O. Testament, ook hoe het niet moet. Hoe het volk, zich losmakende van de leiding van de HEERE, hun eigen ondergang tegemoet ging lezen we in 1Kor.10:1-14.

Liefde

Gedenk hoe de profeten hebben gesproken door de H. Geest van de komende Verlosser. Dat Hij een weg van lijden en strijd moest doorstaan om uiteindelijk te sterven aan

het hout. Maar ook hoe de HEERE door Zijn Geest sprak dat Hij tot behoud, Zijn Geest op wonderlijke wijze zou uitstorten over alle vlees en daarin laat weten dat Hij onder het volk wil vertoeven: 'Dan zult gij weten, dat Ik in het midden van Israel ben, en dat Ik, de HERE uw God ben, en niemand anders; mijn volk zal nimmermeer te schande worden. Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien.' (Joel 2:27,28).

De hele Bijbel door leren we de liefde van de Vader en almachtige HEERE dat Hij alles wil doen om Zijn schepsel, dat de kroon op de schepping mocht vormen, steeds weer aan Zich te binden. Niet met dwang of in een harnas, maar in vrijwillige verbondenheid met Zijn liefde wil trekken, Die overal uitstraalt. Hij Die in de hemelen vertoeft, komt ons tegemoet en bracht de onoverbrugbare afstand tussen Hem en de eigengereide mens door Zijn Zoon terug tot een intiem verbond. Er moest veel gebeuren in de harten van de mens, maar de Vader liet niets onbeproefd en wilde alles doen om de mens weer aan Zich te binden. Hem los te maken van de zondige staat waardoor het Licht op Gods genade verduisterd was. Hij zond Zijn Zoon en in Hem openbaarde de Vader Zich op een onovertroffen wijze van genegenheid. De belofte van het O. Testament werd vervuld. We lezen in Js.59:20,21: 'Maar als Verlosser komt Hij voor Sion en voor wie zich

in Jakob van overtreding bekeeren, luidt het woord des HEREN. En wat Mij aangaat, dit is mijn verbond met hen, zegt de HERE. Mijn Geest, die op u is, en mijn woorden, die Ik in uw mond gelegd heb, zullen niet wijken uit uw mond noch uit de mond van uw kroost, noch uit de mond van het kroost van uw kroost, zegt de HERE, van nu aan tot in eeuwigheid.'

Rijkdom

Maar wat zou het de mens deren, als daarna de mens weer alleen bleef en op zichzelf zou teruggeworpen worden? Het oude volk heeft laten blijken dat het niet op de juiste wegen kon blijven wandelen als de HERE hen niet voorging, hen niet de weg bleef wijzen. De mens moest blijkaar een blijvende gids ten leven hebben. Een Gids Die niet naar menselijke gedachte sprak en vanuit menselijke overwegingen, gedreven door economische verlangens zou handelen. Maar die de Goddelijke wijsheid zou leren door zaken die gericht zouden zijn op het eeuwig Koninkrijk, waarin de schepping weer de HEERE als Koning zou kennen. Er moest een omslag komen in de denkwijze van de mens zoals Paulus schrijft in 1Kor.2:12-15: 'Wij nu hebben niet de geest der wereld ontvangen, maar de Geest uit God, opdat wij zouden weten, wat ons door God in genade geschonken is. Hiervan spreken wij dan ook met woorden, die niet door menselijke wijsheid, maar door de Geest geleerd zijn, zodat wij het geestelijke met het geestelijke vergelijken. Doch een ongeestelijk

mens aanvaardt niet hetgeen van de Geest Gods is, want het is hem dwaasheid en hij kan het niet verstaan, omdat het slechts geestelijk te beoordelen is. Maar de geestelijke mens beoordeelt alle dingen, zelf echter wordt hij door niemand beoordeeld.' Wat een rijkdom is ons aangereikt om op de weg van het eeuwig leven te kunnen blijven wandelen. Niet alleen in eenzaamheid, niet in onzekerheid over een goed eindpunt, maar een Leidsman en Behoeder, een Bewaarder zoals David dat verwoordt in Psalm 27.

Trooster

De Vader heeft ons Zijn Zoon gegeven, Hij heeft de H. Geest uitgestort zodat we geen wezen zijn maar een Trooster, een Leidsman hebben, Die ons helpt bekwaam te worden, dag aan dag, totdat we zullen overwinnen en Hem tegemoet mogen gaan in de lucht. Het is voor de wereldse mens misschien onbegrijpelijk, maar begrijpt de geestelijke mens deze zaken wel? Alleen het geloof in HEM, Die tot ons behoud alles heeft aangebracht, kan ons dit doen verstaan. Daartoe zegt de Here Jezus in Jh.17:23 'Ik in hen en Gij in Mij, dat zij volmaakt zijn tot een, opdat de wereld erkenne, dat Gij Mij gezonden hebt, en dat Gij hen liefgehad hebt, gelijk Gij Mij liefgehad hebt.' Als we dat verstaan door het Licht van de H. Geest kennen we en leven we in de liefde van de Vader, en de Zoon en de H. Geest. Ons is niets onthouden maar alles in overvloedige mate geschonken in Jezus Christus: 'En Ik heb hun

de heerlijkheid (een hoogst heerlijke toestand, een verheven staat) gegeven, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij een zijn, gelijk als Wij Een zijn' (vs.22). Onderzoek dan de dingen die de HEERE heeft aangebracht zoals Petrus leert: 'terwijl zij naspeurden, op welke of hoedagnige tijd de Geest van Christus in hen doelde, toen Hij vooraf getuigenis gaf van al het lijden, dat over Christus zou komen, en van al de heerlijkheid daarna' (1Pt. 1:11). Wij hebben Goede Vrijdag herdacht, Pasen gevierd en mogen nu elke dag ervaren dat de H. Geest blijvend bij en in ons is om ons bekwaam te maken tot Zijn Koninkrijk. Dan mogen we ontvangen de Heerlijkheid van Christus; een hoogst heerlijke toestand,

een verheven staat. De volmaakt- heid der schepping bevestigd door Christus. En tot dit alles hebben we de H. Geest nodig, Die geeft:

- De kracht van overgave zonder vragen.
- De kracht om te helen wat stuk was.
- De kracht die nodig is om de lijdensweg te gaan.
- De kracht om de zonden van de mensen weg te nemen.
- De nabijheid en één zijn van de Vader voelen.
- Het volkomen één zijn in gehoorzaamheid.
- De verlossing door het evangelie van verzoening van Christus.

F. Brust

advertentie

A.W. Berkhof

Elihu, de Buziet
Het evangelie voor de laatste dagen

Elihu, Jobs jongste vriend, krijgt in commentaren vaak een slechte pers. Is dit terecht? Volgens dit boek niet. Hij verkondigt het evangelie, wijst op de komende Losser en is daarmee voorbeeld van de christenen in de laatste dagen voor de wederkomst van de Messias. Bevat studien en discussievragen.
ISBN 9789080725942

Bestellen?
www.uitgeverijdekandelaar.nl

208 pag. paperback
€ 15,00

De Doop met vuur; de Heilige Verzegeling

(Jh.5:39; 7:38,39)

Het is niet voldoende, dat wij kennis van de Bijbel hebben en wat voor onze zaligheid is geschied. Want wat voor ons heeft plaatsgevonden, moet ook in ons gewerkt worden door de sacramenten, die Jezus Christus heeft ingesteld als gevolg van Zijn verdiensten, opdat de zondaar, bekeerd zijnde, een nieuw leven in Christus deelachtig wordt en blijft.

Een sacrament is een uiterlijk, zichtbaar teken waarin en waardoor God ons, innerlijke, geestelijke genade van onschatbare waarde schenkt, door Christus ingesteld als een middel, waardoor wij de genade ontvangen en als onderpand om ons dezelve te verzekeren. Een sacrament is dan teken en zegel van Gods liefde en trouw waardoor de Heer Zijn zegeningen, onzichtbare hemelse goederen, wil uitdelen tot zegen en leven.

In de sacramenten van Heilige Waterdoop, Heilige Verzegeling (de beide dopen) en het Heilig Avondmaal is het verlossingswerk van Christus, door Zijn komst in nederigheid en alverzoenend sterven, verborgen.

1. De Heilige Doop met water. Wedergeboorte, reiniging v.d. erfzonde (Rom.3:10-23; 5:12,18,19), opneming in genadeverbond.

Geeft ons aandeel in de dood en opstanding van Jezus Christus.

2. Het Heilig Avondmaal. Onder-

houd van geestelijk leven dat door de Heilige Waterdoop wordt geschonken.

3. De Doop met vuur of de Heilige Geest, de Heilige Verzegeling, het onderpand van onze erfenis. De gaven van de H.Geest zijn het zegel en de vrucht van de handoplegging door een apostel. We zien in de Bijbel de werking van de H. Geest hierin openbaar worden: 'De merktekenen van een apostel zijn onder u betoond in alle lijdzaamheid, met tekenen, en wonderen, en krachten' (2Kor.12:12).

De doop met de H. Geest

Over Jezus, de Messias, heeft Johannes de Doper getuigd in Mt.3:11 'Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben [Hem] [na] te dragen; Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen.' Hoezeer de mensen zich aan de ordeningen Gods moeten onderwerpen, heeft Christus getoond door Zich door Johannes te laten dopen.

Pas na Zijn opstanding heeft Christus de Zijnen met de Heilige Geest en met vuur gedoopt. Het Pinksterfeest was het begin van een nieuwe werkzaamheid van de Geest Gods (een nieuwe betrekking tot de mens). De H. Geest werd niet zichtbaar in het vlees, zoals Christus,

maar verscheen in een ononderbroken aanwezigheid en blijvende vorm van de werkzaamheid van God in de gemeente.

Onder het Oude Verbond vond die blijvende inwoning niet plaats. De heiliging van de menselijke natuur was toen nog niet mogelijk, omdat de Zoon nog geen mens was geworden. Eerst moesten de zonden van de wereld verzoend, de macht van de duisternis overwonnen, en het lijden van de Hogepriester volbracht worden. Pas na de verzoeningsdood en opstanding van Christus kon Hij de woorden spreken uit Jh.20:22 'Ontvangt de heilige geest.' Nu pas kon Deze op de gemeente (die in Christus is) in Zijn volheid nederdalen, haar door Zijn tegenwoordigheid heiligen en in haar Zijn woning maken. Aan Zijn apostelen heeft Christus de opdracht gegeven te dopen met vuur en de Heilige Geest.

Dopen (mv.)

Wij lezen hierover in Hd.8:14-17: 'Als nu de apostelen, die te Jeruzalem waren, hoorden, dat Samaria het Woord Gods aangenomen had, zonden zij, tot hen Petrus en Johannes; Dewelken, afgekomen zijnde, baden voor hen, dat zij den Heiligen Geest ontvangen mochten (Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleenlijk gedoopt in den Naam van den Heere Jezus). Toen legden zij de handen op hen, en zij ontvingen den Heiligen Geest.' Zij, die uit de mond van evangelist Filippus het evangelie gehoord hadden en dit aannamen, werden door Filippus met water gedoopt (Hd.8:12). De

apostelen Petrus en Johannes, van Jeruzalem gekomen zijnde, baden voor deze gedoopten, dat zij de Heilige Geest ontvangen mochten. Na dit gebed ontvingen de gelovigen te Samaria door de handoplegging van genoemde apostelen van God de Heilige Geest.

Wij lezen in Hbr.6:2 van de leer der dopen; dit wijst op de Heilige Waterdoop en de Doop met vuur, de Heilige Verzegeling.

In Hand.19:1-7 staat geschreven, dat apostel Paulus met discipelen van Johannes de Doper in aanraking kwam. Dezen werden eerst door genoemde apostel met water gedoopt en daarna ontvingen zij door zijn handoplegging de Heilige Geest, waarna zij spraken met vreemde talen en profeteerden. We vinden in deze geschiedenis achtereenvolgens in vs. 3 de doop van Johannes (doop der bekering), in vs. 5 de Heilige Waterdoop en in vs. 6 de Doop met vuur of de Heilige Verzegeling.

Gaven

De Heilige Geest is de door Christus beloofde Trooster, Hij is de Geest der Waarheid, Die bij en in ons moet zijn, Jh.14:17. Door het geschenk van de Heilige Geest komen de zeven gaven van de Heilige Geest, zoals genoemd in 1Kor.12. in de gemeente tot openbaring. De vuurdoop wordt ook de Heilige Verzegeling of het zegel Gods genoemd. Dit zegel Gods is het onderpand van onze (hemelse) erfenis.

Ef.1:14 luidt: 'in welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest

der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid' (Zie ook 2 Kor.1:21,22 en Opb.7:2-8).

Het getal van honderd vier en veertig duizend verzegelden wordt genoemd in Opb.14:1: 'En ik zag, en ziet, het Lam stond op den berg Sion, en met Hem honderd vier en veertig duizend, hebbende den Naam Zijns Vaders geschreven aan hun voorhoofden'. Deze verzegelden zijn volgens Opb.14:4 met vrouwen niet bevekt, want zij zijn maagden. Vrouwen zijn het beeld van kerkgenootschappen, die zich niet volkomen aan de leer van Christus (haar man) gehouden hebben. Maagden zijn het beeld van gemeenten, waarin alle ordeningen van Christus gehandhaafd werden en die in reinheid wachten op en uitzien naar de komst van Christus in heerlijkheid. Zij volgden het Lam, waar het ook heengaat. Zij hebben deel aan die gelukzalige toestand die de Schrift noemt: de bruiloft van het Lam: (Opb.19:7-9) 'Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid. En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. En hij zeide tot mij: Schrijf, zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams.'

Eerstelingen

Nog meer: de verzegelden zijn de eerstelingen (eerstgeborenen) onder de gedoopten. Zij zijn gezalfd

met de Heilige Geest, waardoor zij eenmaal koningen en priesters zullen zijn (Opb.1:6; 20:4,6; 21:2).

De gemeente van de verzegelden vormt dus de bruid van de Bruidgom Jezus Christus, waarom ook Paulus zegt aangaande het huwelijk: 'Ik zeg dit ziende op Christus en de gemeente' (Ef.5:32) en op andere plaatsen leert hij: 'Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk (Ef.5:27) en in 2Kor.11:2: 'Want ik ben ijverig over u met een ijver Gods; want ik heb ulieden toebereid, om [u] [als] een reine maagd aan een man voor te stellen, [namelijk] aan Christus.'

Ook Ps. 45 leert ons deze verhouding tussen Christus en Zijn gemeente evenals het Hooglied van Salomo dit uitbeeldt. Wie (uit genade!) verzegeld zijn, zullen deel mogen hebben aan de opstanding uit de doden, evenals Christus uit de doden is opgestaan (Rm.8:11) en deze opstanding noemt de Openbaring de eerste opstanding. (Opb.20:5).

Onderpand

Om de Heilige Geest inwonend te kunnen ontvangen moet men geloven in de zending van Christus' apostelen, in wie de Heer Jezus de Doper met vuur en de Heilige Geest wil zijn. Wanneer wij door handoplegging van een apostel van de Heer de Heilige Geest inwonend hebben ontvangen, dan hebben wij het onderpand der toekomstige erfenis verkregen. Wij hebben er voor te zorgen, dat wij het voorrecht

verbonden aan dit onderpand niet verliezen en een ander onze kroon zal ontvangen. Er staat geschreven: Die overwint, zal alles beërven (Opb.21:7). In Ef.4:30 staat de vermaning: 'En bedroeft de Heilige Geest niet door Welke gij verzegeld zijt tot de dag der verlossing.' De dag der verlossing is de dag, waarop Christus als de hemelse Bruidegom zal wederkomen om de verzegelden op te nemen in heerlijkheid. Naar Mt.25:1-13 zullen alleen de wijze maagden door Christus bij Zijn wederkomst aangenomen worden. Die dwaas waren, haar lampen nemende, namen geen olie met zich; maar de wijzen namen olie in haar vaten met haar lampen. Olie is het beeld van de Heilige Geest. Het is volstrekt niet voldoende, dat wij verzegeld zijn, wij moeten steeds strijden om eenmaal te kunnen ingaan. Wij moeten ons steeds stellen onder de heilzame invloed van de Heilige Geest, streven naar heiligmaking, jagen naar het wit tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus, Fil.3:14. Verder schrijft de apostel Paulus hierover: 'Niet dat ik het alrede gekregen heb of alrede volmaakt ben; maar ik jaag daar naar of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben' (Fil.3:12). Door hun onbedachtzaamheid, onverschilligheid, zorgeloosheid, zullen de dwaze maagden eenmaal door de hemelse Bruidegom afgewezen worden. Zij zullen in het geloof schipbreuk lijden (1Tm.1:19). In Hbr.12:16,17 staat de vermaning 'Dat niemand zij een hoereerder of een onheilige gelijk Ezau, die om een spijze

het recht van zijn eerstgeboorte weggaf. Want gij weet, dat hij ook daarna, de zegening willende beërven, verworpen werd.' Hebben wij dus door de Heilige Verzegeling het eerstgeboorterecht (in geestelijke zin) ontvangen, dan zullen wij daar tegenover niet onverschillig staan, opdat dit eerstgeboorterecht niet aan een ander zal worden gegeven. Want bij God is geen aaneming van de persoon.

Een nieuwe naam

Opb.2:17 luidt: 'Die oren heeft, die hore wat de Geest tot de Gemeenten zegt. Die overwint, Ik zal hem geven te eten van het manna, dat verborgen is, en Ik zal hem geven een witten keursteen, en op den keursteen een nieuwen naam geschreven, welken niemand kent, dan die hem ontvangt.' Bij de volksspelen en worstel wedstrijden van de oudheid ontvingen de overwinnaars van de rechters ieder een wit vierkant marmeren plaatje (tessara), waarop ieders naam werd gegrift en de prijs door hem behaald; deze keursteen gaf de overwinnaar op vertoon daarvan toegang tot de openbare feestmaaltijd. Zo ook geeft Christus aan de overwinnaars in de strijd van het geloof een nieuwe naam Rm.8:17; 1Jh.3:2, die hij alleen verstaat die hem ontvangt en daarmee deel verkrijgt aan het avondmaal van de bruiloft van het Lam (Opb.19:9). 'En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet' (Opb.22:17).

J.L.M. Straetemans.

Woord: meetsnoeren

'De meetsnoeren vielen mij in liefelijke dreven, ja, mijn erfdeel bekoort mij'

(Ps.16:6)

Psalm 16 is een bijzondere psalm, om een aantal redenen. Ten eerste noemt David hem een 'kleinood'. De andere kleinodiën zijn de psalmen 56 t/m/ 60. Deze aanduiding komt dus weinig voor. Dan wordt de psalm tot twee keer toe aangehaald als verdediging van de gebeurtenissen van Goede Vrijdag en Pasen. Apostel Petrus haalt de verzen 9-11 aan in zijn Pinksterrede (!), om aan te geven dat in de Schriften al stond vermeld dat Christus geen ontbinding zou zien in het graf (Hd.2:27,30-32). Ook de apostel Paulus gebruikt deze tekst om de bezoekers van de Antiochische synagoge te verhalen over de profetieën die Christus' dood en opstanding voorzegden (Hd.13:35). De Psalm verbindt dus twee grote feesten met elkaar. Maar dan zijn we er nog niet. Want de NBG heeft als titel 'Het zalig lot der vromen'. Mooie motieven om eens te kijken wat de zestiende psalm ons in kort bestek te zeggen heeft en ook voor ons tot een kleinood wordt.

Metten

In het vorige nummer van dit tijdschrift hebben we stilgestaan bij het woord riet(stok), waarbij als laatste nog even aandacht werd besteed aan het meetriet, een stok, waarmee werd gemeten. Datzelfde

kon ook met snoeren of koorden die werden gebruikt bij het nameken van een stuk land dat iemand erfde. We komen het woord tegen in Psalm 16, maar bijvoorbeeld ook in Zch.2:1. We raden aan om over de laatste tekst het boekje 'de herbouw van de tempel' van profet H.M. van Bommel nog eens ter hand te nemen (Het derde visioen), waarin uitgelegd wordt dat in dit geval Jeruzalem 'moest gemeten worden met de maatstaf van het christelijk geloof: de Bijbel'. In Israël werden bij de verdeling van het land van een overledene dus touwen of meetsnoeren gebruikt om de stukken grond af te bakken. Die stukken werden daarna onderling verdeeld door loting. En van die loting hing natuurlijk af of je een goed stuk grond, een vruchtbare akker, kreeg of een minder goed stuk. Vandaar dat David in vers 5,6 van Ps.16 zegt: 'O HERE, mijn erfdeel en mijn beker, Gij zelf bestendigt wat het lot mij toeweest. De meetsnoeren vielen mij in liefelijke dreven, ja, mijn erfdeel bekoort mij'. Wat David eigenlijk zegt is dat de Here hem Zijn zegeningen heeft gegeven, door de loting zo te leiden dat die voor hem goed uitpakte. Hij gebruikt het natuurlijke beeld zodat iedereen kon begrijpen wat voor hem weggelegd was.

Feesten

Pasen en Pinksteren zijn grote feesten die ons de hoop geven op betere tijden. Door Christus' opstanding als Eersteling weten we dat we 'in Christus allen levend gemaakt (zullen) worden' (1Kor.15:22). Door de nederdaling van de Heilige Geest werden we niet als wezen gelaten, maar mogen we hopen op het verkrijgen van de krachten van de toekomstige eeuw (Hbr.6:5), het rijk van duizend jaren, waarin de overwinnaars als koningen en priesters fungeren. Misschien wel het mooiste vooruitzicht is dan 1Ts.4:16,17: 'de Here zelf zal op een teken, bij het roepen van een aartsengel en bij het geklank ener bazuin Gods, nederdalen van de hemel, en zij, die in Christus gestorven zijn, zullen het eerst opstaan; daarna zullen wij, levenden, die achterbleven, samen met hen op de wolken in een oogwenk weggevoerd worden, de Here tegemoet in de lucht, en zo zullen wij altijd met de Here wezen.' Voor altijd met de Bruidegom! Het is de dag waarin de zegswijze wordt gelogenstraft dat Pasen en Pinksteren nooit op dezelfde dag zullen vallen.

Loten

In het oude Israël maakte men soms gebruik van loten om de wil van de Heer te weten te komen. Het werpen van het lot was een serieuze zaak, en geen spel waar het volk Israël zich mee vermaakte. Het lot bepaalde bijvoorbeeld welke bok als reinigings- of verzoenoffer werd gebruikt. Jozua wierp het lot om te bepalen hoe

het land onder de verschillende stammen verdeeld zou worden (Nm.26:55). Nehemia bepaalde aan de hand van het lot wie binnen de muren van Jeruzalem mocht wonen en wie niet. De apostelen wierpen loten om te bepalen wie de plaats van Judas in moest nemen. 'Het lot wordt in de schoot geworpen, maar elke beslissing daarvan is van de HERE,' leert Spr.16:33. Vanaf het moment dat Gods Geest werd uitgegoten, was loting niet meer nodig. De Heer kon Zijn kerk leiden door Woord en Geest. De Bijbel is het licht voor ons pad, zodat we weten waar en hoe we moeten wandelen. Gods Geest wijst Zijn dienaren en geeft licht over moeilijke kwesties of gedeelten uit Zijn Woord. Zo kunnen we begrijpen dat de geestelijke toepassing van Ps.16 ook verwijst naar wat God aan beloften kenbaar heeft gemaakt op die tweevoudige wijze van Woord en Geest. 'Gij maakt mij het pad des levens bekend; overvloed van vreugde is bij uw aangezicht, liefelijkheid is in uw rechterhand, voor eeuwig' (vs11).

Beloften

'Gij zelf bestendigt wat het lot mij toewees' lezen we al: God is een Waarmaker van Zijn Woord, Zijn beloften zijn onberouwelijk, voor hen die beseffen: 'Gij zijt mijn Here, ik heb geen goed buiten U (Ps.16:2). 'Ik stel mij de HERE bestendig voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet'(vs.8). Zonder Zijn hulp kunnen we niet en we moeten ons aan Hem vasthouden. Dat geeft alles vreugde en

'Ja, mijn erfdeel bekoort mij'

blijdschap, want we kunnen op hem vertrouwen: 'Daarom verheugt zich mijn hart en juicht mijn ziel, zelfs mijn vlees zal in veiligheid wonen.' In Gods meetsnoeren, die bibliotheek van 66 boeken, die tezamen de Bijbel vormen, kunnen we dit alles lezen en kunnen we vaststellen dat ons erfdeel ons bekoort. Wij kunnen met blijdschap de Vader danken die 'ons toebereid heeft voor het erfdeel der heiligen in het licht' (Col.1:12). David dicht: 'Wat betreft de heiligen die in den lande zijn: zij zijn de heerlijken in wie al mijn welbehagen is.' David is hier type van onze Here Jezus Die ook uitziet naar de tijd dat het nieuwe Jeruzalem uit de hemel is nedergedaald en het woord uit Jr.33:11 bewaarheid wordt dat in Jeruzalem klinkt: 'de stem der vrolijkheid, de stem van de bruidegom en de stem der bruid, de stem van hen die zeggen: Looft de HERE der heerscharen, want de HERE is goed, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid!'

Uitzicht

Het onderpand hebben we al mogen ontvangen: 'In Hem zijt ook

gij, nadat gij het woord der waarheid, het evangelie uwer behoudenis, hebt gehoord; in Hem zijt gij, toen gij gelovig werdt, ook verzegeld met de Heilige Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis, tot verlossing van het volk, dat Hij Zich verworven heeft, tot lof zijner heerlijkheid' (Ef.1:13,14).

'Ik prijs de HERE, die mij raad heeft gegeven, zelfs bij nacht onderwijzen mij mijn nieren' (Ps.16:7). Laten we Gods meetsnoeren blijven onderzoeken, laten we haast maken met het vastmaken van onze voornemens Hem te dienen en Petrus' raad opvolgen: 'Beijvert u daarom des te meer, broeders (en zusters), om uw roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij dit doet, zult gij nimmer struikelen. Want zo zal u rijkelijk worden verleend de toegang tot het eeuwige Koninkrijk van onze Here en Heiland, Jezus Christus' (2Pt.1:11). Zodat we allen eenmaal kunnen uitroepen: 'Mijn erfdeel bekoort mij.'

A.W. Berkhof

De kracht van de Heilige Geest op Pinksteren

'Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult Mijn getuigen zijn' (Hd.1: 8). Dat was de belofte die de Here Jezus aan Zijn discipelen gegeven had bij Zijn hemelvaart. En wat er op de Pinksterdag in Jeruzalem gebeurde, was volgens de verklaring van Petrus de vervulling van de profetie van Joël, met betrekking tot een komende opwekking. Die opwekking kon niet anders tot stand komen dan door de Heilige Geest van God. De Geest des Heren is niet gebonden aan het menselijk handelen, maar door het handelen van Gods vrijmachtig welbehagen, voor een ieder die open staat voor Zijn Geest. De profeet Joël zag over de troosteloosheid en de geestelijke nood van zijn tijd heen de heerlijkheid Gods in de uitstorting van Zijn Geest in een machtige opwekking. En Petrus stelde hierbij vast: 'Dit is het.' Is het ook 'Dit' wat wij bij ons christenen kunnen vaststellen?

Eerste liefde

Als we het boek Handelingen lezen - en speciaal de eerste twaalf hoofdstukken - zullen we ons, wat de toestand van de eerste gemeente betreft, in een geheel andere sfeer bevinden, dan wij in onze tijd aantreffen. We zien daar de kerk in haar eerste liefde en kunnen vaststellen welk een grote invloed dat in die tijd heeft gehad. We moeten ons als gelovigen dan ook afvra-

gen: 'Hoe komt het, wat is de oorzaak, dat deze eerste gemeente zo geheel anders is als de gemeente zoals wij deze in onze tijd zien?' De mensen van die tijd leefden naar andere maatstaven, hadden andere behoeften dan wij, maar zij hadden, evenals wij, de kracht van de Heilige Geest nodig. Wij hebben meer behoefte aan materiële dingen. Wij zijn meer bezield met ons comfort en onze welvaart, zonder er ons wel bij te bevinden, zonder de bezieling en de kracht van de Heilige Geest te ervaren. De drijfveren van hun verlangens waren andere dan die ons vandaag schijnen te bewegen.

De band van de lidmaten van de eerste gemeente met de Here Jezus Christus en met elkander, lag op een hoger niveau dan wij dat in onze dagen gewend zijn. Ja, zelfs de taal die zij spraken, klinkt ons vreemd, vooral als er over het werk van de Heilige Geest wordt gesproken en over de geweldige gebeurtenissen die door de werkzaamheid van de Heilige Geest met Zijn gaven werden waargenomen. Als er onder ons over de Heilige Geest wordt gesproken, is de taal die wij gebruiken, meestal die van de Evangeliën en de zendbrieven. We spreken en horen wel over de vervulling met de Heilige Geest, maar raken er zelf niet of nauwelijks van vervuld. Hier, bij de eerste gemeente van Pinksteren, lezen we van de Heilige Geest die

op mensen viel en op hen werd uitgestort, terwijl zij eendrachtig bij elkaar waren, en het gebed bij hen een eerste plaats innam. Eén van geest in de gebeden, werden zij met de Heilige Geest gevuld om krachtige getuigen te zijn van de Here Jezus in woord en daad met Zijn Geest. De oorzaak waarom op deze wijze over het werk van de Heilige Geest werd gesproken was, dat het een gemeente in opwekkingstijd was. De profeet Joël sprak over dit gebeuren, als van een vernieuwde heerlijkheid, een opwekking in de Geest Gods.

Pinksteren

De Here Jezus had Zijn discipelen geboden om te bidden voor en te wachten op deze komst van de Heilige Geest. En zij hebben dit gebod van de Heer opgevolgd. Dagen lang bleven ze allen één-drachtig volharden in het gebed, verwachtend uitziende naar de vervulling van de belofte die de Heiland hen had aangezegd. Ze gingen niet zelf iets ondernemen of spraken er over, Van: 'We moeten dit of dat doen.' Nee, er was bij hen volkomen overgave. Zij verwachtten het alleen van de Heer, dat Hij het zou doen op Zijn tijd, door hun gemeenschappelijk gebed. Daarin bleven ze volharden. Niet vanuit de mens, maar vanuit God wordt de mens vernieuwd in de Heilige Geest om opnieuw geboren te worden. Ze hebben gebeden in het geloof, dat Christus met Zijn Geest in hun harten woning zou maken. Dat ze vervuld mochten worden met de volheid Gods door de Heilige Geest. En toen, op Gods tijd,

op die eerste Pinksterdag, toen ze nog allen tezamen bijeen waren, gebeurde het plotseling dat ze overweldigd werden met de H. Geest der belofte en in andere taal gingen spreken die de Geest hen gaf uit te spreken. Hun hoop en verwachting is niet beschaamd, omdat zij het Woord van de Here Jezus onvoorwaardelijk hebben geloofd.

De liefde van God werd in hun harten uitgestort door de krachtige werking van Zijn Geest. Als een bruisende stroom van vuur viel de H. Geest op ieder van hen. Er is dan geen houden meer aan. De Heilige Geest drijft voort en breekt door alles heen. Geen macht die het kan stuiten. Wat een belevenis op het eerste Pinksterfeest voor de navolgers van Christus! Zij zijn de eerstelingen van de grote oogst die komt. Door overgave van gebed en navolging krijgt men er deel aan. Deel aan het Pinksterfeest door diezelfde Heilige Geest. Als hier Gods klok geslagen heeft, om ons opnieuw te bezinnen op het uur der eeuwigheid, moeten we ons dan ook niet haasten om ons vervuld te weten van de Heilige Geest van God? Als hier de vervulling is, en de schaduwen verdwijnen, en de werkelijkheid komt, moeten we ons dan ook niet herzien in ons praktisch geloofsleven? We kunnen en mogen niemand een verwijt maken. We kunnen niet zeggen: het ligt hier of daaraan, aan deze of gene oorzaak. We mogen wel op ons zelf zien, en ons afvragen of we werkelijk vervuld zijn met de Heilige Geest. Vlamt het vuur van de Heilige Geest nog over mij? Heb ik de kracht ontvangen, waarvan

de Here Jezus sprak tot Zijn discipelen, dat de Heilige Geest over hen zou komen? Moeten ook wij nog gaan vragen: 'Wat moeten wij doen?' zoals de mensen vroegen die onder de indruk waren van het getuigenis van Petrus en hij hun antwoordde: 'Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving van zonden en gij zult de gave van de Heilige Geest ontvangen.'

Belofte

Geldt voor ons niet meer de belofte en voor onze kinderen, nu wij zover en vreemd van het eerste Pinkstergebeuren af staan, dat de Here God ons ertoe geroepen heeft? Juist op het Pinksterfeest mag er geen Pinksterverval, maar moet een Pinkstervreugde bij ons zijn. Want het is een feestdag van de Heer met Zijn Geest! Op het Pinksterfeest kan niemand ontkomen aan de vraag: Beantwoord ik nog aan mijn roeping? Brandt het vuur van de Heilige Geest nog in mijn hart van de eerste liefde en eerste werken? Woont de Heilige Geest, die Zich in mij heeft uitgestort, nog in mij? Ben ik er mee verguld en vervuld? Waren

wij allen eendrachtig bij elkaar in het volharden der gebeden? Is ons Pinksteren een gebeuren in de Heilige Geest en worden Zijn krachten ervaren? Want ook voor u en voor mij geldt de belofte en voor onze kinderen. Ook voor ons is de vervulling gekomen door Jezus Christus. Hij is toch ook voor ons door Zijn kruis en opstanding naar ons toegekomen met Zijn Geest!? Weet dan de plaats en het uur waar de Here ons geroepen heeft, Gij en uw huis. De Here spreekt: 'om u te zijn tot een God, en uw zaad na u' (Gn.17:8).

Gode zij lof en dank. Onze toekomst ligt in Zijn hand. Ja, onze toekomst is met Gods eigen hand geschreven: 'Zalig, gelukkig zijn zij, die genodigd zijn tot het bruiloftsmaal van het Lam!' Wie waarlijk Pinksterfeest wil vieren, kan het alleen maar doen met volle overgave aan de Heilige Geest, om Zijn belofte in hun leven vervuld te zien. Door de ootmoed van het gebed, in liefde tot het werk van Christus, met een lied in ons hart, met een plaats voor de Heilige Geest, geven wij ons hart en leven aan de Vader, de Zoon en de Heilige Geest! 'Komt, laat ons dan, een van geest 't verbond vernieuwen op dit feest! Nooit mag de liefde kwijnen; Vereenen w' ons opnieuw tezaam en doen wij in des Heren Naam Zijn licht in 't duister schijnen!'

De zegen en de kracht van de Heilige Geest kome over ons allen voor een heerlijk Pinksterfeest!

(oorspronkelijk verschenen in *De Stem van de Laatste Bazuin*, Juni 1979)

R. Velde

Waarom zijn er twee erediensten? (1)

Waar staat in de Bijbel dat we tweemaal per zondag naar de kerk behoren te gaan? Of deze vraag tegenwoordig vaker gesteld wordt dan in het verleden, weet ik niet. Je zou het haast wel denken, want bij heel wat kerken en evangelische groeperingen is het gewoon geworden om nog maar één dienst te houden; de redenen hiervan kunnen heel verschillend zijn: men vindt het eenvoudigweg niet meer nodig of uit financiële overweging doordat kosten te hoog zijn. Helaas wordt er ook een terugloop in onze eigen kerkgemeenschap gesignaleerd, binnen onze eigen geleederen. Toch waag ik te betwijfelen of de vraag waarmee ik begon, nog wel eens gesteld wordt.

In 1959 is in de *Vrede zij U* een artikel gewijd aan 'Kerkdienst en Kerkgang', geschreven door H.M. van Bommel, dat in 1983 is herplaatst. Dit artikel is geheel gewijd aan de morgendienst; voor velen is de morgendienst het belangrijkste en de avonddienst is zo gezegd het ondergeschoven kind. In 1985 is er door een broeder in de SvdLB een klein artikel geschreven over de avonddienst, en in een aantal gemeentes is dit op avonden besproken. Welke invloed dit heeft gehad is alleen te toetsen in de zichtbare opgang naar de avonddienst. De laatste decennia is het bezoekersaantal aan de avonddienst drastisch gedaald. Eén vraag staan centraal: Waarom is

er, naast de morgendienst op zondag, ook een avonddienst?

Leerdienst

Vanouds staat de avonddienst in de algemene kerk bekend als leerdienst, omdat de gemeente een lerende gemeente behoort te zijn. In de morgendienst staat het heil en de verlossing van Christus centraal, met de daaraan verbonden aanbeddende dienst en het Heilig Avondmaal. Dit is het gedeelte waarin nu het gedurig offer nog gebracht kan worden. In de avonddienst gaat het om leren, leren over het heil van God, dat tot de mens komt. Wie er voor openstaat, kan in een leerdienst veel opsteken van het goede, en met zich meenemen als teerkost op zijn of haar geloofsweg. De avonddienst helpt dus om de Bijbel en God beter te leren verstaan.

Maar waarom wordt dan de avonddienst zo slecht bezocht? Wat opvalt is dat deze discussies steeds minder op Bijbelse gronden gevoerd worden. Of het nu in de Bijbel staat of niet, maakt voor velen niet zoveel uit. Je gaat gewoon of je gaat niet. Verder hoort men vaak: 'Eenmaal vind ik voldoende', 'Dat maak ikzelf wel uit', of: 'Ik ga als ikzelf daaraan behoefte heb.' In dit artikel nemen we een kijkje in onze moderne cultuur en gaan we bewust terug naar de Schrift. We zijn toch een kerk, een geloofsgemeenschap waarin Jezus Christus centraal staat?

Individualisme en persoonlijke ervaring

Niemand zal ontkennen dat onze huidige samenleving en cultuur aan voortdurende veranderingen onderhevig zijn. Veranderingen waar we op verschillende manieren tegenaan kunnen kijken. Veel positieve ontwikkelingen zijn te noemen, denk alleen maar aan de medische wetenschap. Tegelijkertijd zijn er ontwikkelingen als toenemende individualisering en nadruk op de eigen, persoonlijke ervaring waar te nemen. Het lijkt alsof voor de moderne mens het eigen gevoel en het eigen milieu het kader van denken en spreken vormen. Uit allerlei hoeken worden deze veranderingen in de samenleving gesignaleerd en vervolgens bekritiseerd of benut. Volgens economen zijn we het tijdperk van de ervaring en beleving binnengetreden. Iemand koopt geen stoel meer, nee, hij koopt een 'woonbeleving'.

Onze maatschappij kenmerkt zich door een verschuiving van normen en waarden naar steeds egoïstischer gedrag: 'als ikzelf maar een goed leven heb', 'doen waar jezelf zin in hebt' en 'eruitzien zoals ik dat wil'. De mens van vandaag creëert zijn wereld naar eigen inzicht en wil.

Blijven we wel kritisch?

Het zou te makkelijk zijn om de kenmerken van onze huidige cultuur alleen maar te bekritisieren. Immers, een gezonde aandacht voor het gevoelsleven en de eigen individualiteit is een goede zaak. Niet voor niets hebben we van de Here God een eigen identiteit ont-

vangen, en geloven we met ons hart en ons verstand. Tenslotte zullen we ook zelfstandig voor de rechterstoel van Christus moeten verschijnen. Maar waar het nu om gaat is dat in onze moderne samenleving deze van God gegeven individualiteit vervalt tot extremeiten. Gezonde aandacht voor het gevoel is verworpen tot het koesteren van eigen emoties en stemmingen. Voor velen blijft de wereld beperkt tot het eigen kringetje. De mens lijkt zichzelf de maat van alle dingen te maken en alles af te meten aan: 'wat merk ik ervan, wat levert het mij op?'

Maar is het vooral niet zo dat wij, behalve kritisch naar onze moderne cultuur, ook kritisch naar ons zelf dienen te kijken? Dat wij ons zelf de eerlijke vraag moeten stellen in hoeverre we zelf, misschien onbewust en ongemerkt, beïnvloed worden door de negatieve kenmerken van de huidige samenleving? Zijn we ons ervan bewust dat een dergelijk gedrag niet past bij de dienst aan de Here God? Geloven is naar zijn aard immers gericht op iemand anders: je gelooft in God! Je leeft voor Hem. Je verloochent je voor Hem. Hij is je Heer. Wie gelooft, wordt ingelijfd in Gods volk en maakt deel uit van Zijn werk, wereldwijd en de eeuwen door. En zo willen we ook naar onze erediensten kijken.

Samenkomsten: belijdenis

De dienst aan de Heer blijft niet beperkt tot de eigen persoonlijke beleving. Gods kinderen, Zijn volk, komt samen (1Kor.11:17; 14:26; Hbr.10:25). In hun samenkomsten

ontmoeten ze samen de Here God en krijgen ze samen deel aan zijn werk en weldaden. Zo wezenlijk zijn de samenkomsten voor Gods volk dat menig christen antwoordt op de vraag waaruit zijn geloof blijkt: 'dat ik 's zondags naar de kerk ga.' Daarin blijkt dat ze hun houvast en hun bestemming niet in zichzelf zoeken.

Iedere gelovige kerkgang is een publiek eerbewijs aan God en belijdenis van de Zoon des mensen. Aan God en mensen betuig je dat Christus je Heer en Verlosser is, Die de weg naar de Vader heeft geopend en gebaad. In iedere kerkgang ga je naar de Heer (Hbr.10:19-22). Je schuilt bij Hem en proeft Zijn genade en heil. Je weet je verbonden met en je voegt je in Zijn volk en werk van alle eeuwen (Hbr.12:22-24). Geen wonder dat de Psalmen uitbundig kunnen zingen over de gang naar de tempel: mijn ziel dorst naar U (Ps.42,63); hoe lieflijk is Uw huis (Ps.84); ik was verheugd toen men mij zei: laten we naar het huis van de HERE gaan (Ps.122); zend, HEER, Uw licht en Uw waarheid, mogen die mij geleiden naar Uw heilige berg (Ps.43), enz.. Als deze Heer je ontmoeten wil, dan laat je Zijn uitnodiging toch niet onbenut?! Als Hij op de hoorn blaast, ontbreek je toch niet op het appèl?

Samenkomsten: genademiddel

De kerkgang is ook het middel waardoor de Here God het geloof in ons doet groeien. Zonder te ontkennen dat soms één of meerdere afzonderlijke preken een geweldige impact kunnen hebben, is de

weg die de Heer kiest die van 'de prediking'. Dat wil zeggen: van de *dienst* van de prediking, de dienst van de verkondiging. We zijn voor versterking en groei van ons geloof niet afhankelijk van een aantal incidentele preken, maar van het patroon van de geregelde prediking. Zaaïen en begieten iedere week weer: daarin werkt de Heilige Geest. Niet voor niets roept de Schrift ons op geen bijeenkomsten te verzuimen (Hbr.10:25), maar te luisteren naar wat de Geest tot de gemeente zegt, elke gelegenheid (dienst) gebruiken waar je het oor luisterend kunt leggen (Opb.2:7,11,17,29 en 3:6,13,22). Deze vaste kerkgang hebben we ook nodig. Iedere patiënt weet hoe belangrijk het is zijn medicijnen trouw te gebruiken en iedere voorgeschreven kuur af te maken. Als je dagelijks je kruis op moet nemen, en als elke dag van de week genoeg heeft aan zijn eigen kwaad, dan is het heerlijk wanneer je eenmaal per week ook een dag hebt waarop je de Heer twee keer ontmoeten mag en je je twee keer heel nadrukkelijk mag sterken in en laten bouwen door Hem. Ook omdat de maatschappij individualistischer wordt en de druk op christenen toeneemt is tweemaal naar de kerk gaan noodzakelijk om

alle olie te vergaren die we kunnen ontvangen.

Onderlinge gemeenschap

Onze huidige samenleving mag dan individualistisch georiënteerd zijn, de Bijbel toont ons een heel andere realiteit! Je kunt als gelovige niet zonder medechristenen. In Hbr.10 komt het woord 'elkaar' voor in het verband van de 'eigen bijeenkomst'. Wij moeten op 'elkaar' acht geven en 'elkaar' aanvuren tot liefde en goede werken (vs.24). Dat moeten wij doen naar onze broeders/zusters en medechristenen. Maar wij moeten het ook waarderen als anderen ons bevragen! Dat vergt dat je jezelf openstelt voor broeders en zusters en hun toezicht, inclusief het elkaar aansporen de kerkdiensten te bezoeken (Hbr.10:25). Want wat gaat er van ons uit als 's avonds gemeenteleden wegblijven? Welk voorbeeld geven we aan de kinderen en jongeren? Welk signaal geven we daarmee af aan hen die zich bij de kerk willen voegen? Dat het niet zo belangrijk is om er twee keer te zijn? Dat je Gods uitnodiging voor de tweede eredienst niet zo serieus hoeft te nemen? Dat er wel betere dingen zijn dan samen de Here ontmoeten? Onderlinge aansporing en je samen stellen onder de norm van Gods Woord is onmisbaar.

Samen

De kerk bestaat niet uit losse stenen, maar uit een samengesteld huis; de gemeente bestaat niet uit loslopende schapen, maar is een samengevoegde kudde. In de kerk deel je samen in de genade en

gaven van Christus. Als gemeente vormen we samen het lichaam van Christus (1Kor.12). Samen hebben we de taak om de waarheid te dragen en te bewaren (1Tm.3:15) en de belijdenis van onze hoop op een eeuwige toekomst bij de Heer vast te houden (Hbr.10:23). Daarom kan een christen geen individualist zijn! Met onze kerkgang tonen we dat we niet zelfgenoegzaam zijn. We kunnen niet zonder de eredienst en de daaraan verbonden zegeningen, ook niet zonder onze broeders en zusters. En we leggen in onze kerkgang alle zelfzucht af. We leven niet voor ons eigen genot, maar voor God en Zijn Koninkrijk. Dan zullen we ons zoveel mogelijk door Hem moeten laten voeden. Dat je het Woord van God hoort, zodat je er in de omgang met elkaar op kunt teruggrijpen. Hierbij zullen we zoveel mogelijk samen de Heer moeten bidden, zingen en belijden. Dat je samen bidt en zingt en op dezelfde genade bent aangewezen, is de grondtoon van alle broederlijke omgang. Dat bindt samen. Als je stelselmatig niet bij de gemeenschappelijke bron komt en als je slordig omspringt met het gezamenlijk eren en belijden van de Here God zal je gevoel van verbondenheid met je broeders en zusters ook afnemen. Geen wonder dat Hbr.10 in één adem oproept om de eigen bijeenkomst niet te verzuimen, maar elkaar aan te sporen, en dat des te meer naarmate de dag nadert (vs.25). Wie zich onttrekt aan deze gemeenschap, laat deze bron dichtslippen. (wordt vervolgd)

R. van Kommer

Tien steden (2)

(Mt.8:28-34; Mr.5:1-20; Lc8:26-39)

Het land van de Gadarenen noemt Matteüs de plek waar, na de door de Heer gestilde storm op zee, Hij met Zijn discipelen aan land ging en twee bezetenen hen tegemoet kwamen. Marcus en Lucas noemen deze streek het land der Gerasenen. Op bijgaand kaartje is te zien dat Gadara het dichtst bij de zee van Tiberias lag, maar Gerasa was een veel grotere en beroemde stad met een omvangrijkere invloedssfeer. Beide steden maakten in ieder geval deel uit van de Dekapolis, de tienstedenbond, die zich met elkaar verbonden hadden, vooral om de handen ineen te slaan tegen Israël. Veel vroeger, ten tijde van de verovering van Kanaän was dit Overjordaanse gedeelte in handen van het Joodse volk geweest (nog steeds in de tijd van Salomo), maar het was verloren gegaan en onder de invloed gekomen van de Griekse cultuur en grotendeels heidens geworden. Toch had het gerucht van Jezus ook onder hen wortel geschoten (Mt.4:25) en hadden scharen uit de Dekapolis en andere gedeeltes uit het Overjordaanse Jezus een tijd gevolgd.

Bezeten

De bezetenen riepen: 'Wat hebt Gij met ons te maken, Zoon van God? Zijt Gij hier gekomen om ons voor de tijd te pijnigen' (Mt.8:29)? Met deze woorden werd meteen duidelijk dat hier niet de bezetenen

zelf aan het woord waren, maar de boze geesten die in hen woonden. Zij duiden op hun straf die aangeduid wordt in Op.20:10, waar we vinden: 'de duivel, die hen verleidde, werd geworpen in de poel van vuur en zwavel, waar ook het beest en de valse profeet zijn, en zij zullen dag en nacht gepijnigd worden in alle eeuwigheden.' In het evangelie van Markus vinden we eveneens dat niet de bezetenen zelf aan het woord zijn, als de man daar antwoordt op de vraag wat zijn naam is met: 'Mijn naam is legioen, want wij zijn talrijk.' Een Romeins legioen uit Jezus' tijd kon wel 6000 manschappen bevatten,

zodat duidelijk is dat er vele boze geesten huisden in deze ongelukkige. Demonen hebben het voorzien op het geluk van mensen en hun overheersing leidt vaak tot de dood. Dat wordt al duidelijk als we bemerken dat hier men zich ophield in de graven 'schreeuwende en zichzelf met stenen slaande.' Het was een plek die onrein was voor Joden (Nm.19:16) en dat er in de nabijheid zwijnen gehoed werden, duidde ook op het feit dat de plaats waar de Heer Zich met discipelen naartoe had begeven, verre van aangenaam was voor Joden die geacht werden rein te blijven en dat men zich dus te midden van vooral heidenen bevond.

Valse geesten

De heilige en reine Heer bevond Zich Zijn hele leven al in de invloedssfeer van de boze, die immers overste van deze wereld genoemd wordt (Jh.12:31; Ef.2:2). Hij was juist naar deze wereld gekomen, zoals de Schrift leert: 'opdat Hij de werken des duivels verbreken zou' (1Jh.3:8). Voordat Jezus naar deze zijde van het meer van Tiberias gekomen was had hij al vele geesten uitgedreven door Zijn woord (Mt.8:16). Daarna had Hij tijdens de storm de winden en de zee bestraft (vs.26). Die winden werden klaarblijkelijk door boze geesten aangedreven. Hetzelfde woord vinden we ook in Ef.4:14: 'Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt.'

Ook hier gaat het om leringen van mensen die aangedreven zijn door valse geesten. Wij hebben immers te strijden 'tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten' (Ef.6:11b,12). Dat is de reden dat wij ook in deze tijd het voorbeeld van de Heer volgen mogen. Ook wij worden geacht de werken van de duisternis te ontmaskeren (Ef.5:11-14). Daarmee bestrijden we de geest van de antichrist, zoals de apostel Johannes mag uitleggen in 1Jh.4:1-6, alwaar hij schrijft dat we de geesten moeten beproeven. 'Gij zijt uit God, kinderkens, en gij hebt hen overwonnen; want Hij, die in u is, is meerder dan die in de wereld is' (vs.4).

Afgrond

Dat bewees de Heer toen Hij het legioen geesten verdreef door Zijn woord dat Hij sprak. Maar 'zij smeekten Hem, dat Hij hun niet gelasten zou in de afgrond te varen.' 'Zij smeekten Hem, zeggende: Zend ons in de zwijnen, dat wij daarin varen. En Hij stond het hun toe. En de onreine geesten gingen uit en voeren in de zwijnen; en de kudde, ongeveer tweeduizend, stormde langs de helling de zee in en zij verdronken in de zee.' Wat betekende nu dat de geesten niet naar de 'afgrond' wilden? We lezen in 2Pt.2:4 over 'engelen, die gezondigd hadden' en dat God hen 'niet gespaard heeft, maar hen,

door hen in de afgrond te werpen, aan krochten der duisternis heeft overgegeven om hen tot het oordeel te bewaren.' Het is de Tartarus, de naam van het onderaardse gebied, akelig donker, dat de Grieken beschouwden als de verblijfplaats van de slechte doden, waar zij de straf voor hun boze daden ondergaan. Blijkens de Petrustekst is het de plaats waar gevallen en gestrafte engelen verblijven en aangezien de geesten in de ongelukkige man hier bang voor waren, kunnen we leren dat het er bepaald niet prettig toeven was. Doordat de zwijnen van de berg afstormden en in zee verdronken, zien we dat de onreine geesten toch ook in een afgrond verzwolgen werden en daarmee werd het lot van hen allen voorzeggd. Over Op.20:3 'En wierp hem in de afgrond, en sloot hem daarin, en verzegelde die boven hem,' schrijft 'Het Boek voor onze tijd': 'Bij Zijn eerste komst op aarde werd Christus door de satan en zijn dienaren gebonden door de banden des doods en achter steen en zegel gesloten. Hij verbrak echter de kluisters van de dood en het zegel van de satan. Nu in Zijn wederkomst oefent Hij hetzelfde gericht over de satan uit, kerkert hem in en verzegelt de kerker boven hem; en deze kluisters en dit zegel zal satan niet verbreken.'

Vervolg

Marcus vertelt dat de geschiedenis grote indruk maakte in de omgeving toen men ervan hoorde van de weggevluchte varkenshoeders: 'de mensen gingen zien, wat er gebeurd was. En zij kwamen bij

Jezus en zagen de bezetene zitten, gekleed en goed bij zijn verstand, hem, die het legioen gehad had; en zij werden bevreesd.' Zij vroegen de Heer om te vertrekken, want Hij kostte hun geld. Een hele kudde zwijnen was al teloor gegaan. Nog een valse god, de Mammon, doet in het verhaal zijn intrede, waarmee het woord van de Heer dat we niet God en de Mammon kunnen dienen eens te meer bewaarheid werd.

In ieder geval één van de bezetenen vroeg de Heer of hij bij Hem blijven mocht. 'Maar Hij liet hem heengaan en zeide: Keer terug naar uw huis en verhaal al wat God u gedaan heeft. En hij ging de gehele stad door verkondigen al wat Jezus hem gedaan had' (Lc.8:38,39). Er staat niet waarom de genezene wilde blijven. Misschien was hij bang zonder de nabijheid van de Heer terug te vallen in de oude staat. Maar God is altijd nabij en Christus hoefde zeker niet te pronken met deze genezing. Het is ook voor ons beter de vreugde van verlost te zijn van onze zondes Schuld te tonen door Hem te verheerlijken en verkondigen in ons leven. In de hoop dat onze omgeving niet alleen maar verwonderd is, doch nieuwsgierig wordt naar die Heer Die macht heeft over (het eeuwige) leven en de dood, en begerig wordt naar de Heilige Geest, i.p.v. de wereldgeesten door wie men nog geregeerd wordt (Col.2:8). Dan zal men een nieuw Gadara verwerven, want die naam betekent 'beloning aan het einde'.

A.W. Berkhof

kapel van de gemeente Utrecht

De erediensten worden op zondag gehouden te:

Amersfoort	Banckertstraat 3	10 en 17 uur
Amsterdam	Burg. Röellstraat 199	10:30 en 17 uur
Arnhem	Uitzichtkerk, Zaslaan 22	10 en 17 uur
Enkhuizen	Zuiderhavendijk 25	10:30 en 17 uur
's-Gravenhage	Willemstraat 69	10 uur en (17 uur 2e en laatste zondag v.d. maand)
Groningen	Geulstraat 14	10 uur
Haarlem	Wilhelminastraat 21	10 en 17 uur
Utrecht	Herenweg 7	10 en 17 uur
Wageningen	Churchillweg 138, hoek Kolkakkerweg	10 en 16:30 uur
Zierikzee	Lutherse kerk Gat van West-Noord-Westen	10 uur tweemaal per maand
Hersteld Apostolische Zendingkerk		
Correspondentieadres: H.F. Rijnders, Hogerbeetsstraat 32, 2242 TR Wassenaar		